

Китоби Юил ва Калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум дар давраи Лаодикия — Рақами сию ҳашт

Jeff Pippenger

2026-01-30

Рақами сию ҳашт

Имтиҳони Нони Осмонӣ имтиҳони омегаи шогирдият дар айёми Исои Масеҳ буд, ва он ҳамчунин омега нисбат ба имтиҳони манна буд, ки дар алфаи таърихи аҳди Исроили қадим таҷассум ёфтааст. Ибтидо манна буд; интиҳо Нони Осмонӣ. Омега ҳамеша бузургтарин аст, бинобар ин, бузургтарин тарки шогирдон Қафарнахумро ҳамчун омега дар таърихи Масеҳ ва имтиҳони шогирдият нишонгузорӣ мекунад.

Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор аз худ инкор кунад, салиби худро бардорад ва Маро пайравӣ намояд. Зеро ҳар кӣ хоҳад чони худро начот диҳад, онро талаф хоҳад кард; ва ҳар кӣ чони худро ба хотири Ман талаф диҳад, онро хоҳад ёфт. Зеро ба одам чӣ фоида, агар тамоми ҷаҳонро ба даст оварад, вале чони худро аз даст диҳад? Ё одам ба ивази чони худ чӣ хоҳад дод? Зеро Писари Одам дар ҷалоли Падари Худ бо ғариштагони Худ хоҳад омад; ва он гоҳ ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш подош хоҳад дод. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: баъзе аз касоне ки дар ин ҷо истодаанд, то он вақт маргро нахоҳанд чашид, ки Писари Одамо бинанд, ки дар Малакути Худ меояд». Матто 16:24–28.

Қафарнаҳум як озмоиши омега мебошад. Озмоиш дар Қафарнаҳум ҳамон озмоиши равған дар масали даҳ бокира аст; он бо нидо дар нимашаб оғоз меёбад ва давраеро оғоз мекунад, ки дар он бокирагони нодон дарк мекунанд, ки равған надоранд. Сипас, ҳангоме ки ба дари баста шудани қонуни якшанбе наздик мешаванд, ба воҳима меафтанд, чунон ки дар бӯҳрони Қафарнаҳум дар Юҳанно 6:66 тасвир ёфтааст. Аз лиҳози нубувватӣ онҳо «шарманда» мешаванд.

Инак, рӯзҳо меоянд, мегӯяд Парвардигор Худо, ки Ман дар замин қаҳтӣ мефиристам, на қаҳтии нон ва на ташнагии об, балки қаҳтии шунидани суханони Худовандро; ва онҳо аз баҳр то баҳр, ва аз шимол то шарқ саргардон хоҳанд шуд, ба ҳар сӯ хоҳанд давид, то каломи Худовандро ҷӯянд, вале онро нахоҳанд ёфт. Дар он рӯз духтарони зебо ва ҷавонон аз ташнагӣ беҳол хоҳанд шуд. Онҳое ки ба гуноҳи Сомария қасам меҳӯранд ва мегӯянд: «Ба ҳаёти худон ту, эй Дон!» ва: «Ба ҳаёти тариқи Беэр-Шобаъ!» — ҳамонҳо хоҳанд афтод ва дигар ҳаргиз барнахоҳанд хост. Омӯс 8:11–14.

Санчиши омега дар Қафарнаҳум намунаи пешакии он санчиши омега мебошад, ки баъд аз санчиши асосии соли 2024 меояд. Санчиши омега он ҷоест, ки арӯс пеш аз қонуни якшанбе мӯҳр зада мешавад. Он ҷоест, ки чудой барои ҳамеша ниҳой мегардад, зеро вақте ки вай пок гардад, дигар ҳеҷ бегонагон (ғайрияҳудиён) дигар ҳеҷ гоҳ аз Ерусалим нахоҳанд гузашт.

Ва Худованд низ аз Сион наъра хоҳад зад, ва овози Худро аз Уршалим хоҳад баровард; ва осмонҳо ва замин ба ларза хоҳанд омад; аммо Худованд умеди қавми Худ ва қуввати банӣ-Исроил хоҳад буд. Пас хоҳед донист, ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки дар Сион, кӯҳи муқаддаси Ман, сокинам; он гоҳ Уршалим муқаддас хоҳад буд, ва дигар ҳеч бегонае аз миёни он нахоҳад гузашт.

Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд: кӯҳҳо шираи ангури тоза хоҳанд ҷакид, ва теппаҳо бо шир ҷорӣ хоҳанд шуд, ва ҳамаи наҳрҳои Яҳудо бо обҳо равон хоҳанд гардид; ва аз хонаи Худованд ҷашмае берун хоҳад омад, ва водии Шиттимро об хоҳад дод.

Миср вайрона хоҳад шуд, ва Адӯм биёбони харобе хоҳад гардид, ба сабаби зӯроварӣ бар зидди фарзандони Яҳудо, зеро ки дар замини онҳо хуни бегуноҳ рехтаанд. Вале Яҳудо то абад маскун хоҳад буд, ва Уршалим аз насл ба насл. Зеро Ман хуни онҳоро, ки пок накарда будам, пок хоҳам кард; зеро ки Худованд дар Сион сокин аст. Юбил 3:16–21.

Ерусалим дар марҳилаҳои ниҳони довари таҳқиқӣ аз гуноҳ пок карда мешавад; дар боби сеюми Закарё маҳз дар он ҷо либоси сафеди катонии Филадельфия ба Ёҳушаъ дода мешавад, то либоси ифлоси Лаодикияро иваз намояд. «Он гоҳ Ерусалим муқаддас хоҳад буд, ва дигар ҳеч бегонае аз миёни вай нахоҳад гузашт», зеро гандум аз миёни алафҳои бегона ҷудо гардида, ҳамчун ҳадияи навбари ҳосил ҷамъ оварда шудааст. Ин дар озмоиши омега ба вукӯъ меояд, ва он ҳангоме рӯй медиҳад, ки тирезаҳои осмон кушода мешаванд, ва Исо ҷавохиротро ба сандуқ меандозад ва ба ҷаҳон меғӯяд: «биёед ва бубинед». «Биёед ва бубинед» нишони подшоҳии Маро, арӯси Маро, ҳадияи Ман аз левизодагон, чунон ки дар рӯзҳои қадим буд. «Биёед ва бубинед» маъбади Маро, сандуки Маро, ки пур аз ҷавохирот аст,—ҳар яке омода гардида ҳамчун ҷузъе аз тоҷи подшоҳии ҷалол.

Санҷиши бунёдии алфои соли 2024 ба санҷиши омегаи маъбад меоварад. Санҷиши омега ҳангоме воқеъ мешавад, ки тирезаҳои осмон кушода мегарданд, ва ин ҳамон вақтест, ки арӯс худро омода месозад. Бокирагони нодон ва паёми борони дерини онҳо дар бораи сулҳ ва амнияти козиб, ба воситаи шамоли аз миёни тирезаҳои кушода берун дамонда мешаванд, зеро паёми ин таърих паёми шамоли шарқист. Ин паём ҳамон шамоли саҳти Ишаъест, ки дар рӯзи шамоли шарқӣ боздошта мешавад; он ҳамон ҷор шамоли Юҳанност, ки дар вақти муҳригузори як саду чилу ҷор ҳазор нигоҳ дошта мешаванд.

«Фариштагон ҷор бодро нигоҳ медоранд, ки ба сурати аспӣ хашмгин тасвир ёфтааст, ки мекушад худро раҳо карда, бар рӯи тамоми замин тохта гузарад ва дар роҳи худ харобӣ ва марг оварад.

«Оё мо дар ҳуди лаби ҷаҳони абадӣ хоб хоҳем рафт? Оё мо кунд ва сард ва мурда хоҳем буд? Оҳ, кош дар калисоҳои мо Рӯҳ ва нафаси Худо бар қавми Ё дамида мешуд, то ки онҳо бар поҳои худ истода, зинда мегардиданд». Manuscript Releases, ҷилди 20, 217.

Онҳое ки он паёми боди шарқии Исломо рад мекунанд, ба воситаи бод — ҳамон рамзи ҳуди исёни онҳо — аз тиреза берун партофта мешаванд. Ахлооти гумроҳӣ то абад ба он тоифаи аблаҳоне, ки равшан надоранд, часпида мемонад. Эфроим боз ба бутҳои худ пайваست шудааст. Онҳо афзоиши дониши вақти муҳригузори ва муносибати онро бо Исломи войи

сеюм рад карданд. Худо ҷалоли паёми сохтаи борони охиринаи онҳоро ба «шарм» табдил хоҳад дод.

Қавми Ман аз нарасидани дониш ҳалок мешаванд; зеро ту донишро рад кардай, Ман низ туро рад хоҳам кард, то ки ту барои Ман коҳин набошӣ; азбаски ту шариати Худои худро фаромӯш кардай, Ман низ фарзандони туро фаромӯш хоҳам кард.

Чун онҳо афзун шуданд, ба муқобили Ман гуноҳ карданд; бинобар ин Ман ҷалоли онҳоро ба шармандагӣ мубаддал хоҳам сохт. Онҳо гуноҳи қавми Маро меҳӯранд, ва дили худро бар шарорати онҳо мениҳанд. Ва чунин хоҳад шуд: монанди қавм, монанди коҳин; ва Ман онҳоро барои роҳхояшон ҷазо хоҳам дод, ва кирдорхояшонро ба сари онҳо хоҳам овард. Зеро хоҳанд хӯрд, вале сер нахоҳанд шуд; фисқ хоҳанд кард, вале афзун нахоҳанд гашт; зеро аз таваҷҷуҳ намудан ба Худованд даст кашидаанд. Фисқ ва шароб ва майи тоза дилро мерабояд. Қавми Ман аз бутони ҷўбини худ маслиҳат металабанд, ва асояшон ба онҳо хабар медиҳад; зеро рӯи фисқ онҳоро ба гумроҳӣ андохтааст, ва онҳо аз зери итоати Худои худ ба фисқ рафтаанд. Бар қуллаҳои кӯҳҳо қурбонӣ мекунанд, ва бар теппаҳо, зери булутҳо ва сафедорҳо ва норванҳо бухур месўзонанд, зеро сояи онҳо некуст; бинобар ин духтарони шумо фисқ хоҳанд кард, ва арўсони шумо зино хоҳанд намуд. Ман духтарони шуморо вақте ки фисқ мекунанд, ва арўсони шуморо вақте ки зино мекунанд, ҷазо нахоҳам дод; зеро ҳуди онҳо бо фоҳишаҳо хилват мекунанд, ва бо зинокорон қурбонӣ менамоянд; бинобар ин қавме ки намефаҳмад, фурӯ хоҳад ғалтид.

Ҳарчанд ту, эй Исроил, фоҳишагӣ менамой, аммо нагузор, ки Яҳудо гуноҳ кунад; ва ба Чилчол наоед, ва ба Байт-овен набароед, ва қасам нахӯред: «Ба ҳаёти Худованд!» Зеро Исроил мисли модагови саркаш ақибнишинӣ мекунанд; акнун Худованд онҳоро мисли баррае дар саҳрои фарох хоҳад ҷаронид.

Эфроим ба бутҳо пайваستاаст; ўро ба ҳоли худ вогузор.

Нўшокиашон турш шудааст; онҳо пайваста фоҳишагӣ кардаанд; ҳокимони вай бо шарм инро дўст медоранд: «Бидеҳед». Бод ўро дар болҳои худ печонида бурдааст, ва онҳо аз қурбониҳои худ хичил хоҳанд шуд. Ҳушаъ 4:6–19.

Партове ки дур карда мешавад, ҳам бокирағони аблаҳ аст ва ҳам таълимоти ғалате, ки онҳо ба он пайвастаанд. Мо ҳамонем, ки меҳўрем, ва онҳо паёми боди шарқиро рад карданд, балки дурўғеро баргузиданд, ки дар пайи худ гумроҳии саҳт меоварад, ва ба паёми борони охири сулҳ ва амнияти қалбакии худ пайваста шуданд. Шароби навини Юил аз даҳони онҳо бурида мешавад, маҳз дар он ҷое ки Ирмиё даҳони Худо мегардад.

«Ҳақиқатро рад намуда, одамон Муаллифи онро рад мекунанд. Қонуни Худоро поймол карда, онҳо ҳокимияти Қонунгузорро инкор менамоянд. Аз таълимот ва назарияҳои ботил бут сохтан ҳамон қадар осон аст, ки аз ҷўб ё санг бут тарошидан. Шайтон бо нодуруст муаррифӣ кардани сифатҳои Худо одамро водор месозад, ки Ўро бо сурати дурўғин тасаввур кунанд. Барои бисёре аз мардум, ба ҷойи Яҳува, бути фалсафӣ бар тахт нишастааст; дар ҳоле ки ба Худои зинда, чунон ки Ў дар Каломи Худ, дар Масеҳ ва

дар аъмоли офариниш ошкор шудааст, танҳо андаке сачда мекунад. Ҳазорон нафар табиатро худой медиҳанд, дар ҳоле ки Худои табиатро инкор менамоянд. Гарчанде ки дар шакли дигар, бутпарастӣ имрӯз дар ҷаҳони масеҳӣ ҳамон гуна воқеан вучуд дорад, ки дар миёни Исроили қадим дар рӯзҳои Илёс вучуд дошт. Худои бисёр касоне, ки худро хирадманд мешуморанд, худой файласуфон, шоирон, сиёсатмадорон, рӯзноманигорон — худой доираҳои зебову мудгаро, бисёре аз коллеҷҳо ва донишгоҳҳо, ҳатто баъзе муассисаҳои илоҳиётӣ, — аз Баал, худой офтоби Финикия, чандон беҳтар нест». The Great Controversy, 583.

Дар вақти ҷудо шудани ҳақиқӣ ва козиб дар рӯёи Миллер, бод бокирагони козибро берун мебарад, дар ҳоле ки Худованд арӯси Худро дар ҷараёни имтиҳони дохилии омегаи равзанаи қушода мӯҳр мезанад.

Инак, Ман паёмовари Худро мефиристам, ва ӯ роҳро пеши рӯи Ман муҳайё хоҳад кард; ва Худованде ки шумо Ӯро мечӯед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне ҳамон Паёмовари аҳд, ки шумо ба Ӯ шодӣ мекунад: инак, Ӯ хоҳад омад, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо. Аммо кист, ки рӯзи омадани Ӯро тоқат оварда тавонад? ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ӯ истода монад? зеро Ӯ мисли оташи гудозанда ва мисли собуни шустагарон аст. Ва Ӯ хоҳад нишаст, мисли гудозанда ва поккунандаи нукра; ва Ӯ писарони Левиро пок хоҳад кард ва онҳоро мисли тилло ва нукра соф хоҳад намуд, то ки онҳо барои Худованд қурбонӣ дар адолат тақдим намоянд. Он гоҳ қурбонии Яҳудо ва Ерусалим ба Худованд писандида хоҳад буд, чунон ки дар айёми қадим ва мисли солҳои пешин. Малокӣ 3:1–4.

Писарони Левӣ фарзандони он левизодагонанд, ки дар имтиҳони сурати ҳайвон дар рӯзгори Ҳорун содиқ монданд, ва баъд боз дар имтиҳони сурати ҳайвон дар рӯзгори Ёробъом низ. Онҳо касоне мебошанд, ки аз имтиҳони сурати ҳайвон мегузаранд, ки он имтиҳонест, ки бо он сарнавишти абадии онҳо муайян мегардад, ва ҳамон имтиҳонест, ки бояд аз он гузаранд — пеш аз он ки мо мӯҳр зада шавем.

«Худованд ба ман ба таври равшан нишон додааст, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани вақти имтиҳон ташкил хоҳад ёфт; зеро ки он барои қавми Худо озмоиши бузург хоҳад буд, ки ба василаи он сарнавишти абадии онҳо муайян карда хоҳад шуд.

«Ин озмоишест, ки халқи Худо бояд пеш аз мӯҳр шуданашон аз сар гузаронанд. Ҳамаи онҳое ки бо риоя кардани шарияти Ӯ ва рад намудани қабули шанбеи қалбакӣ садоқати худро ба Худо исбот карданд, зери парчами Худованд Худо Яҳува қарор хоҳанд гирифт ва мӯҳри Худои зиндаро хоҳанд пазируфт. Аммо онҳое ки ҳақиқати осмониаслро тарк намуда, шанбеи якшанbero мепазиранд, тамғаи ҳайвони ваҳширо хоҳанд гирифт» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 976.

Озмоиши сурати ҳайвон озмоишест, ки пеш аз озмоиши нишони ҳайвон дар қонуни якшанбе меояд, ва он бояд пеш аз баста шудани дар гузаронида шавад.

Ин имтиҳонест, ки одилонро пок месозад ва ҳамчунин одилонро аз ноодилон ҷудо мекунад. Ин ҳамон имтиҳонест, ки дар он Дониёл, Шадрак, Мешак ва Абеднего аз нигоҳи зоҳирӣ аз

онҳое ки ғизои Бобулро меҳӯрданд, зеботар ва фарбеҳтар ёфт мешаванд. Як гурӯҳ нони Осмонро хӯрда буд ва гурӯҳи дигар нони Бобулро. Ин имтиҳони нон дар куништии Кафарнаҳум аст.

Аз лиҳози зоҳирӣ, вақти имтиҳоне ки ҳоло дар он қарор дорем, имтиҳони сурати ҳайвон аст, яъне иттиҳоди калисо ва давлат дар дохили Иёлоти Муттаҳида. Вақти имтиҳони мувофиқи дохилӣ як синфи бокирагонро муайян мекунад, ки сурати инсониятро зоҳир месозанд, ва синфи дигари бокирагонро, ки сурати Илоҳиятро, ки бо инсоният муттаҳид аст, зоҳир месозанд. Пас аз он ки Малоҳӣ поксозӣ ва поккунии левизодагонро муайян мекунад, Худо имтиҳоне пешниҳод менамояд.

Ва Ман барои доварӣ ба шумо наздик хоҳам омад; ва Ман бар зидди ҷодугарон, ва бар зидди зинокорон, ва бар зидди қасамхӯрони дурӯғин, ва бар зидди онҳое ки музди коргари кироҷро зулм мекунанд, ва бевазан, ва یتимро, ва ғарибро аз ҳаққи ӯ маҳрум месозанд, ва аз Ман наметарсанд, шӯҳиди зуд хоҳам буд, меғӯяд Парвардигори лашкарҳо.

Зеро Ман Худованд ҳастам ва тағйир намеёбам; бинобар ин шумо, эй писарони Яъқуб, набуд нашудаед. Малокӣ 3:5, 6.

Санчиши аввал ин аст, ки аз Худо тарс дошта бошанд, ва сипас ба он гурӯҳе, ки дар озмоиши Фиристодаи Аҳд ноком шуданд, бо панҷ маҳкумият хитоб карда мешавад, яке барои ҳар яке аз бокирагони нодон, ки бо бадбахт, мусибатзада, камбағал, кӯр, бараҳна будан мутобиқатдоранд; панҷ сифати набаӣ барои панҷ бокираи нодон, ки зери ибораи «ва аз ман наметарсед» ҷамъбаст мешаванд. Инҳо ҳамон қасоне ҳастанд, ки дар санчиши бунёдии аввалини алфа ноком шуданд. Онҳо ноком шуданд, зеро нафаҳмиданд, ки Худо ҳаргиз тағйир намеёбад. Инҳо ҳамон қасоне ҳастанд, ки дар санчиши бунёдии берунии алфаи соли 2024 ноком шуданд.

Аз таърихи гузашта бояд дарсҳо омӯхта шаванд; ва диққат ба инҳо ҷалб карда мешавад, то ҳама дарк намоянд, ки Худо ҳоло низ ҳамон тавр амал мекунад, чунон ки ҳамеша амал карда буд. Дастӣ Ё дар қори Ё ва дар миёни халқҳо ҳоло низ дида мешавад, айнан ҳамон тавре ки аз замоне ки башорат бори нахуст ба Одам дар Адам эълон карда шуд, ҳамеша дида мешуд.

«Дар таърихи халқҳо ва калисо даврҳои ҳастанд, ки нуқтаҳои гардиш ба шумор мераванд. Дар инаъи Худо, вақте ки ин бухронҳои гуногун фаро мерасанд, нуре, ки барои ҳамон замон аст, дода мешавад. Агар он пазируфта шавад, пешрафти рӯҳонӣ ба амал меояд; агар рад карда шавад, таназзули рӯҳонӣ ва шикасти қомил дар пай меоянд. Худованд дар Қаломи Худ қори ҳуҷумоваронаи Инҷилро, чунон ки он дар гузашта пеш бурда шудааст ва дар оянда низ, то ба муноқишаи ниҳой, пеш бурда хоҳад шуд, ошкор кардааст, он гоҳ ки қувваҳои шайтонӣ охири ҳаракати шигифтангези худро ба ҷо хоҳанд овард». Bible Echo, August 26, 1895.

Лудикиён намебинанд, ки муомилаи Худо бо одамон ҳамеша яқсон аст. Агар нур, ё равшан, пазируфта шавад, баракат ҳаст; агар не, ғарқшавӣ дар шикасти қомил аст.

«Дар замонҳои гузашта Худованд Худои осмон сиррҳои Худро ба анбиёи Худ ошкор мекард. Ҳозира ва оянда барои Ў ба як андоза равшананд. Овози Худо дар тӯли асрҳо танин меандозад ва ба инсон он чиро, ки бояд ба вуқӯъ ояд, эълон мекунад. Подшоҳон ва шохзодагон дар вақти барои онҳо муқарраршуда ҷойи худро ишғол мекунанд. Онҳо гумон мекунанд, ки мақсадҳои худро амалӣ месозанд, вале дар асл каломеро, ки Худо гуфтааст, ба иҷро мерасонанд. »

Павлус эълон мекунад, ки сабтҳои муомилоти Худо бо инсоният дар гузашта «барои насихати мо навишта шудаанд, ки бар мо интиҳои ҷаҳонҳо фаро расидааст». Таърихи Дониёл ба мо барои насихати мо дода шудааст. «Сирри Худованд назди онҳост, ки аз Ў метарсанд». Худои Дониёл ҳанӯз зинда аст ва ҳукмронӣ мекунад. Ў осмонро бар қавми Худ набаствааст. Чунон ки дар давраи яҳудиён буд, ҳамон тавр дар ин давра низ Худо сиррҳои Худро ба бандагони Худ — анбиё — ошкор месозад.

Расули Петрус мегӯяд: «Мо каломи нубуввати боз ҳам устувортар дорем; ва шумо нек мекунед, агар ба он тавачҷӯҳ намоед, мисли ба чароғе, ки дар ҷои торик медурахшад, то он даме ки рӯз дамад ва ситораи сахарӣ дар дилҳои шумо барояд; пеш аз ҳама инро бидонед, ки ҳеҷ як нубуввати Навиштаҷот аз тафсири шахсӣ нест. Зеро нубувват дар замонҳои пеш бо иродаи инсон наомадааст, балки одамони муқаддаси Худо сухан гуфтанд, ҳангоме ки аз ҷониби Рӯҳулқудс барангехта мешуданд.»

Беимонон ва беҳудоён аҳамияти аломатҳои замонро, ки дар каломи нубуввати пешгӯӣ шудаанд, дарк намекунанд. Онҳо метавонанд аз рӯи нодонӣ аз қабул кардани сабти илҳомбахшида сарпечӣ намоянд. Аммо вақте ки масеҳиёни эътирофкунанда бо истехзо дар бораи роҳҳо ва воситаҳои сухан мегӯянд, ки Ман Ҳастам-и бузург ба василаи онҳо мақсадҳои Худро маълум месозад, онҳо нишон медиҳанд, ки ҳам аз Навиштаҳо ва ҳам аз қудрати Худо беҳабаранд. Офаридгор аниқ медонад, ки дар табиати инсонӣ бо кадом унсурҳо бояд саруқор дошта бошад. Ў медонад, ки барои ба даст овардани натиҷаҳои дилхоҳ кадом василаҳоро бояд ба кор барад.

«Сухани инсон барбод меравад. Касе ки ба даъвоҳои одамон такаҷоҳи худ месозад, ҳақ дорад ба ларза ояд; зеро ӯ рӯзе мисли киштии ғарқшуда хоҳад буд. Каломи Худо хатонопазир аст ва то абад пойдор мемонад. Масеҳ эълон мекунад: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям: то замоне ки осмон ва замин аз миён нагузаранд, на як нукта ва на як хати хурд аз шариат ҳаргиз аз миён нахоҳад рафт, то даме ки ҳама чиз ба ҷо оварда шавад.” Каломи Худо дар тӯли асрҳои бепоёни абадиёт пойдор хоҳад монд.» Youth Instructor, December 1, 1903.

Худо ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад ва Ў аз рӯйи ҳамон усулҳои амал мекунад, ки ҳамеша анҷом додааст.

«Кори Худо дар замин, аз аср ба аср, дар ҳар як ислоҳоти бузург ё ҳаракати динӣ шабоҳати аҷибе зоҳир менамояд. Принципҳои муносибати Худо бо одамон ҳамеша яксонанд. Ҳаракатҳои муҳими замони ҳозира ҳамтои худро дар ҳаракатҳои гузашта доранд, ва таҷрибаи калосо дар асрҳои пешин барои замони мо дарсҳои бисёр арзишманд дорад». Муборизаи Бузург, 343.

Оятҳои аввали боби сеюми Малоқӣ қасидеро муайян мекунанд, ки роҳро барои Қосиди Аҳд омода месозад, ҳамчунин поксозӣ ва тозакунии левизодагонро. Сипас Худованд бар Лоудикия доварӣ эълон намуда, нишон медиҳад, ки онҳо аз Худо наметарсанд, яъне онҳо аз санҷиши асосии алфавии фариштаи сеюм нагузаштанд. Натарсидани онҳо нишонаи радди қасдонаи дониш аст, ва заминаи донише, ки онҳо онро рад мекунанд, пазируфтани таърихи қасиде мебошад, ки роҳро омода месозад, ва Қосиди Илоҳие, ки пас аз ӯ меояд. Ҳамаи анбиё рӯзҳои охирро муайян мекунанд, ва ҳеҷ сабабе намебуд, ки як ҳаракати сохтаи ислохотгарона муайян карда шавад, агар ҳаракати ҳақиқӣ вучуд наметофт.

«Аммо Шайтон бекор набуд. Акнун ӯ кӯшиш кард он чиро, ки дар ҳар як ҳаракати дигари ислохотӣ кӯшидааст, анҷом диҳад: мардумро фиреб дода, нобуд созад, ба ин васила ки ба ҷойи кори ҳақиқӣ бар онҳо як қалбакӣ бор кунад. Чунон ки дар асри якуми калисои масеҳӣ масеҳони дурӯғин буданд, ҳамчунин дар асри шонздаҳум паёмбарони дурӯғин бархостанд». «Муборизаи Бузург», 186.

Мазмуни шаш ояти аввали боби сеюми Малоқӣ поксозӣ ва тасфийи левизодагони ҳаракати ислохотии яксаду чилу чор ҳазор аст. Ояндаи Амрико ё маҳз ҳамон ҳаракат аст, ё яке аз бисёр сохтакориҳо. Сипас Малоқӣ мегӯяд:

Аз айёми падарони худ шумо аз фароизи Ман рӯй гардондаед ва онҳоро нигоҳ надоштаед. Ба сӯи Ман бозгардед, ва Ман ба сӯи шумо боз хоҳам гашт, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо. Малоқӣ 3:7.

Исёни тадриҷӣ дар тӯли он чор насл муқаддима ва саҳнаسازیи китоби Юбил аст, ва Малоқӣ дар ин ҷо ҳамон исёни тадриҷиро муайян месозад, ҳангоме ки мегӯяд: «ҳатто аз айёми падарони худ шумо дур шудаед». Аз соли 1863, яъне аз айёми падарони насли аввали исён, онҳо бештару бештар аз Худо дуртар рафтаанд. Эълони ҳукм бар зидди гуноҳи пайвастаи онҳо бо даъвати Лаодикия мулоим гардонида мешавад, ки бо оҳангҳои андӯхбор ваъда медиҳад, ки агар онҳо фақат бозгарданд, Худо ба сӯи онҳо боз хоҳад гашт.

Аммо шумо мегӯед: «Дар чӣ бояд бозгардем?» Оё инсон Худоро ғорат хоҳад кард? Вале шумо Маро ғорат кардаед. Аммо мегӯед: «Дар чӣ Туро ғорат кардаем?» Дар ушрҳо ва ҳадияҳо. Шумо ба лаънат малъун шудаед, зеро Маро ғорат кардаед, яъне тамоми ин миллат.

Ҳамаи ушрҳоро ба анбор биёред, то ки дар хонаи Ман озуқа бошад; ва Маро ҳоло дар ин бобат биозмод, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ки оё Ман равзанаҳои осмонро бароятон нахоҳам кушод ва баракате бар шумо нахоҳам рехт, ба андозае ки барои қабул кардани он ҷой кофӣ нахоҳад буд.

Ва Ман ба хоҳири шумо фурӯбарандаро сарзаниш хоҳам кард, ва ӯ меваи замини шуморо нобуд нахоҳад сохт; ва токи шумо низ дар саҳро пеш аз вақт меваи худро нахоҳад афканд, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Ва ҳамаи халқҳо шуморо муборак хоҳанд хонд; зеро ки шумо замини дилписанд хоҳед буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Малоқӣ 3:5–12.

Озмоиши берунаи бунёдӣ — алфои соли 2024 — пас аз он бо озмоиши дохилии қуллавӣ дар соли 2026 пайравӣ мешавад. Он озмоиши қуллавӣ ҳангоме воқеъ мегардад, ки равшанаҳои осмон кушода мешаванд, ва се ҷойе ки он равшанаҳои кушода дар заминаи калисои ғолиб муайян шудаанд, Малокӣ се, ҳоби Миллер ва Ваҳйи нуздаҳ мебошанд. Малокӣ алфо аст, ҳоби Миллер миёна аст, ва Ваҳй омега. Озмоиш ба василаи Масеҳ, ҳамчун марди хасу-хокрӯб, ки ҷавохиротро ба сандуқ меандозад, тасвир шудааст. Он ҷавохирот ҳам ҳақиқе мебошанд, ки дар тартиби худ ба таври комил ба низом дароварда шудаанд, ва ҳам бақия. Анбор ҷое аст, ки ғизо дар он ҷо ҷамъ оварда ва тақсим карда мешавад. Ҷунон ки дар озмоиши манна, озмоиши Кафарнаҳум ва Нони Осмон — «ғизо» мавзӯ аст.

«Хӯрок» дар масали бокирагон равшан аст, ва он хислат, Рӯҳулқудс ва паёми нубуввати роифода мекунад, ки Рӯҳулқудсро ба дилҳо ва зеҳнҳои онҳое меоварад, ки хислати Масеҳро инкишоф медиҳанд. «Хӯрок» ҳамон «шароби нав»-и Юбил аст, ки аз майнӯшони Эфроим бурида мешавад. Барои аз санҷиши дохилии маъбади санги қуллаи фариштаи дуҷумгузаштан, ту бояд аз санҷиши берунаи аввалини бунёди алфа гузашта бошӣ. Агар ту бунёдро напазируфта бошӣ, наметавонӣ қисми он маъбаде бошӣ, ки бар болои он бунёд бардошта мешавад; аммо агар аз шумори онҳое набошӣ, ки аз он санҷиши бунёдӣ гузаштаанд, ҳонаи рӯҳонии қалбакии худро бар рег ҳоҳӣ сохт. Юҳанно он ҳонаи рӯҳонии қалбакиро «канисаи шайтон» меномад, ва Ирмиё — «маҷлиси масҳаракунандагон».

Ҳамаи ушрҳо ва ҳадияҳоро ба анборхона биёред — ин озмоиши дохилист, ки дар он мӯҳр зада мешавад. Марди хасубӯр боқимондаи қавми Худоро ба сандуқи васеъкардашуда андохт ва бо ин кораш кори ба анборхона овардани ҳамаи ушрҳоро тасвир мекард. Левизодагон он ҳадияе мебошанд, ки ҳангоми аз тирезаҳои осмон баракат рехтани Ё боло бардошта мешавад. Ҷавохироти марди хасубӯр боқимондаи қавми Ёст, ва дар боби шашуми Ишаё он боқимондагон ҳамчун ушр муайян карда шудаанд.

Он гоҳ ман гуфтам: «Эй Худованд, то ба кай?» Ва Ё ҷавоб дод: «То он даме ки шаҳрҳо хароб шуда, бе сокин бимонанд, ва ҳонаҳо бе одам, ва замин тамоман вайрону хароб гардад; ва Худованд одамонро ба дур барад, ва дар миёни замин таркшавии бузурге падида ояд. Аммо боз дар он ҳиссаи даҳяк хоҳад буд, ва он боз хоҳад гашт, ва фурӯ бурда хоҳад шуд; мисли дарахти теребинт ва мисли булут, ки ҳангоме ки баргҳои худро мерезанд, ҷавҳари онҳо дар онҳо мемонад; ҳамчунин насли муқаддас ҷавҳари он хоҳад буд». Ишаё 6:11–13.

Худованд саволи «то ба кай»-ро бар асоси шаҳодати чандин шохид ба қонуни якшанбе ишоракунанда муайян мекунад, ва дар ояти сеюми Ишаё боби шаш фариштагон эълон мекунад: «Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ё пур аст». Хоҳар Уайт инро бо фариштаи қавии Ваҳйи ҳаҷдаҳум пайванд медиҳад.

«Чун онҳо [фариштагон] ояндаро мебинанд, вақте ки тамоми замин аз ҷалоли Ё пур хоҳад шуд, суруди зафармандонаи ҳамду сано ба таронаи дилнавоз аз яке ба дигаре танин меандозад: “Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди Лашкарҳо.” Онҳо комилан қонеанд, ки Худоро ҷалол диҳанд; ва дар ҳузури Ё, зери табассуми писандии Ё, онҳо дигар ҳеҷ чизро орзу намекунанд. Дар бардоштан симои Ё, дар анҷом додани хизмати Ё

ва дар парастии ӯ, олитарин орзуи онҳо комилан ба ҳадди камол мерасад». Review and Herald, December 22, 1896.

Ишаъё боби шашум 9/11-ро муайян мекунад, замоне ки замин бо ҷалоли овози аввали аз ду овози Ваҳйи ҳаждаҳ равшан гардид. Вақте ки Ишаъё пурсид: «То кай?», таърихи ин боб ҳамчун давра аз 9/11 то қонуни якшанбе муайян карда мешавад, ки дар он овози дуҷум фаро мерасад. Ишаъё ба мо хабар медиҳад, ки дар вақти қонуни якшанбе бақияе хоҳад буд, ки даҳяк ҳастанд. Ин бақия дар даруни худ ҷавҳаре доранд — равшан дар зарфҳои худ.

Аммо ҳанӯз дар он як даҳяк [ушр] хоҳад буд, ва он боз хоҳад гашт, ва хӯрда хоҳад шуд; мисли дарахти тириф ва мисли булут, ки ҷавҳари онҳо дар онҳо мемонад, ҳангоме ки баргҳои худро мерезанд; ҳамчунин насли муқаддас ҷавҳари он хоҳад буд. Ишаъё 6:13.

«Даҳяк» онҳое мебошанд, ки дар посух ба даъвати Малоки ва ҳамчунин Ирмиё барои бозгашт, «бозгаштаанд». Онҳо дарахтони инсоният мебошанд, ки бо Илоҳият (насли муқаддас) муттаҳид шудаанд. Онҳо хӯрда хоҳанд шуд, зеро онҳо на танҳо паёмрасонҳоанд, балки онҳо парчами нонҳои мавҷии Пантикост мебошанд; онҳо ҳамон паёме ҳастанд, ки халқҳо онро хоҳанд хӯрд.

Пас бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: «Агар ту бозгашт намоӣ, Ман туро дубора барқарор хоҳам кард, ва ту ба ҳузури Ман хоҳӣ истод; ва агар гаронбаҳоро аз нописанд ҷудо кунӣ, ту мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; бигзор онҳо назди ту бозгарданд, аммо ту назди онҳо бознагард». Ирмиё 15:19.

Ирмиё он касонро намоёндагӣ мекунад, ки паёмро аз дасти фаришта хӯрданд, ки он алфа ва имтиҳони бунёдӣ буд, ки онро 11 августи 1840, 1888 ва 9/11 намоёндагӣ мекунад; зеро ӯ мегӯяд, ки суҳанонро ёфт ва онҳоро хӯрд.

Суҳанони Ту ёфт шуданд, ва ман онҳоро хӯрдам; ва каломи Ту барои ман шодӣ ва хурсандии дили ман гардид, зеро ки ман ба номи Ту хонда шудаам, эй Парвардигор Худои лашкарҳо. Ирмиё 15:16.

Вақте ки Ирмиё китоби хурдеро, ки дар дасти фаришта буд, хӯрд, ӯ бо номи Худо хонда мешавад, ва он паём, бар хилофи шармандагӣ, шодӣ ва хурсандӣ ба вучуд овард. Ҳангоме ки номи Худо ба Ирмиё дода мешавад, ӯ намоёндаи он ясаду чилу чор ҳазор касест, ки Филадельфия мебошанд.

Ҳар кӣ ғолиб ояд, ӯро сутуне дар маъбади Худои Худ хоҳам гардонид, ва ӯ дигар ҳеҷ гоҳ берун нахоҳад рафт; ва бар ӯ номи Худои Худро хоҳам навишт, ва номи шаҳри Худои Худро, ки Ерусалими нав аст ва аз осмон аз ҷониби Худои Худ нозил мешавад; ва бар ӯ номи нави Худро хоҳам навишт. Ваҳй 3:12.

Ирмиё паёми 11-уми сентябрро хӯрд ва ноумедии 18 июли соли 2020-ро аз сар гузаронд.

Ман дар маҷлиси масхаракунадагон нанишастам ва шодӣ накардам; ман танҳо нишастам аз дасти Ту, зеро ки Ту маро аз ғазаб пур кардаӣ. Чаро дарди ман доимист, ва захми ман табобатнопазир, ки аз шифо ёфтан сар меҷада? Оё Ту барои ман тамоман

мисли дурӯғ хоҳӣ буд, ва мисли обҳое ки наместонанд? Ирмиё 15:17, 18.

«Мачлиси масхаракунандагон»-и Ирмиё ҳамон «куништгоҳи Шайтон»-и Филадельфия ва Смирно мебошад, ки мегӯянд яҳудӣ ҳастанд, вале нестанд. Ирмиё шодӣ накард, зеро паёме, ки ӯ эълон карда буд, паёми дурӯғин буд ва танҳо шармро ба вучуд меовард, на шодиро. «Заҳми абадӣ, ки аз шифо ёфтан сар мекашид»-и Ирмиё, ҳамон сеюним рӯзе буд, ки дар он мачлиси масхаракунандагон шодӣ мекарданд, ҳангоме ки Ирмиё, Мӯсо ва Илос дар кӯчае, ки аз миёни водии устухонҳои хушки мурда мегузашт, мурда ҳобида буданд. Дар миёни он давраи шакку номуайяни, Худованд аз Ирмиё хост, ки бозгардад.

Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: «Агар ту бозгардӣ, тӯро боз хоҳам овард, ва ту пеши Ман хоҳӣ истод; ва агар гаронбаҳоро аз пастфитрат ҷудо кунӣ, ту мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; бигзор онҳо назди ту бозгарданд, аммо ту назди онҳо бозмагард. Ва Ман тӯро барои ин қавм девори мисини мустаҳкам хоҳам гардонид; ва онҳо бар зидди ту хоҳанд ҷангид, вале бар ту ғолиб нахоҳанд омад; зеро Ман бо ту ҳастам, то тӯро наҷот диҳам ва халосӣ бахшам», мегӯяд Худованд. «Ва Ман тӯро аз дасти шарирон раҳо хоҳам кард, ва тӯро аз дасти золимон фидия хоҳам дод». Ирмиё 15:19–21.

Агар Ирмиё бозгардад, Худо ӯро ба лашкаре табдил хоҳад дод, ки ба сурати девори мисин тасвир шудааст, ва ҳам «шарирон» ва ҳам «даҳшатнокон» бар зидди он ҷанг хоҳанд кард, вале ғолиб нахоҳанд омад. Ин ҳамон лашкари аспҳои сафед аст бо саворагоне, ки дар либосҳои катони сафед орошта шудаанд. Он лашкар, ё девори мисин, ҳангоме барпо мешавад, ки Ирмиё бозгардад; агар ва вақте ки ӯ гаронбаҳоро аз пастфитрат ҷудо кунад. Дар Ҳизқиёл боби сию ҳафт, он лашкаре ки Хоҳар Уайт мегӯяд бақияи қавми Худост, ҳангоме бармехезад, ки онҳо бозгашта бошанд. Бақия бозмегардад, сипас чун лашкари азиме бармехезад, ҳангоме ки онҳо гаронбаҳоро аз пастфитрат ҷудо мекунанд ва он гоҳ даҳони Худо мегарданд. Онҳо бояд каломии ростро ба дурустӣ тақсим кунанд ва коҳро аз гандум ҷудо намоянд, зеро онҳо ҳамон қоидаҳоро ба қор мебаранд, ки падарашон қабул карда буд, ки осиббоне буд ва дар омода сохтани беҳтарин нон таҳассус дошт. Агар онҳо гаронбаҳоро аз пастфитрат, ростро аз хато ҷудо кунанд, онҳо ниғаҳбони Худо хоҳанд буд, ҳангоме ки Худо шарирон ва хирадмандонро ҷудо мекунад.

Ирмиё ба даъвати бозгашт дар соли 2023 ҷавоб дод, сипас дар соли 2024 ӯ ноумед гардид, зеро гурӯҳи бузурге дар имтиҳони асосӣ, ки дар он Рум рӯйро барқарор месохт, ҷудо шуд. Ирмиё ба дурустӣ гаронбаҳоро аз паст, ростро аз хато ҷудо кард ва то ба имтиҳони дохилии омега ҳангоми кушода шудани тирезаҳои осмон идома дод. Вақте ки осмонҳо кушода мешаванд, калисои ғолиб худро омода сохтааст. Вай аз имтиҳони асосии берунаи алфа гузашт, сипас аз имтиҳони дохилии омегаи тирезаҳои осмон низ гузашт. Ё вай мегузарад ва ҷузъи лашкари Худо мегардад, ё шамол ӯро аз тирезаҳо берун мевазад. Вай ба саҳрои бузурге андохта мешавад, чунон ки Шебно дар Ишаё бисту ду, ё ба сандуқ андохта мешавад. Ё вай ба сандуқ андохта мешавад, ё аз маъбад берун ронда мешавад, чунон ки Наҳемё Тӯбиёро берун ронд, ё Масех саррофиро берун ронд. Вақте ки марди ҷорӯби хок ҷавохиротро ба сандуқ меандозад, сандуқ ё Каломии Худост дар як қолаби нави ҳақиқат, ё сандуқ маъбади Худост, ки ҳар дуи онҳо рамзҳои Масеханд, ва Масех набояд тақсим карда

шавад.

Оё Масеҳ тақсим шудааст? Оё Павлус барои шумо маслуб шудааст? Ё шумо ба номи Павлус таъмид гирифтаед? 1 Қўринтиён 1:13

Масеҳ аз Павлус чудо нест. Илоҳият аз инсонияти Павлус чудо набуд. Вақте ки Павлус, ки инсон буд, ба номи Илоҳият таъмид меод, ҳеҷ чудой вучуд надошт, зеро фиристодаи инсонӣ бо паёми Илоҳӣ муттаҳид аст. Павлус бо Илоҳият ҳамон андоза пайваста буд, ки Эфроим ба бутҳои худ пайваста буд.

Онҳое ки дар хоби Миллер ба маъбад (сандук) андохта мешаванд, даҳякҳои Малокии боби се мебошанд, ки бояд ба хазинахона оварда шаванд, ҷое ки ғизо дар он нигоҳ дошта ва тақсим карда мешавад. Он хазинахона маъбади яксаду чилу чор ҳазор аст, ё чунон ки Петрус гуфтааст: «хонаи рӯҳонӣ, коҳиноти муқаддас». Сандук хонаи рӯҳонӣ аст ва ҷавохирот коҳинот мебошанд. Аз ин сабаб хоби Миллер дар саҳифаи «81» сабт шудааст, ки рамзи Коҳини Олии Илоҳӣ дар якҷоягӣ бо ҳаштод коҳини инсонӣ мебошад.

Дар хоби Миллер марде, ки ҷуткаи хокрӯб дорад, овардани ҷавохиротро таҷассум мекунад, (ки онҳо ушрҳои Ишаё ва ҳадияҳои Малокӣ мебошанд), вақте ки Ӯ ҷавохиротро ба маъбад меандозад, ки он анбор аст, ки он сандукча аст. Бо фариштаи дуҷум бисёр вақт ду савол вобаста мебошанд, ва озмоиши омега ҳамон фариштаи дуҷум аст дар робита бо озмоиши алфа ва санҷиши сеюми лакмус. Даъват ин аст, ки бозгашт кунанд, ва ин бозгашт бо овардани ҳамаи ушрҳо ва ҳадияҳо ба анбор нишон дода мешавад, то ки дар хонаи Ӯ ғизо бошад. Ду савол дар ин ҷо инҳоянд: «ғизо» чист? ва «анбор» чист?

Агар ҷавохирот паёмоварон бошанд, ё агар ҷавохирот ҳуди паём бошад, ҳамин муайян месозад, ки он ду савол ҷи гуна ҷавоб дода мешаванд. Агар он паёмоварон бошад, пас онҳо даҳяке мебошанд, ки маъбадро ташкил медиҳанд, ки ҳамеша дар қадами дуҷум бино карда мешавад. Агар он паём бошад, он паёми Нидои Нисфи Шаб аст, ки ҳамчун санги болои маъбад ба камол расонида мешавад, ва низ қувватёбии паёми фариштаи дуҷум мебошад.

Ва гуфт: «Аз ин сабаб мард падар ва модари худро тарк карда, ба зани худ ҳоҳад пайваст; ва он ду як тан ҳоҳанд шуд». Пас, онҳо дигар ду нестанд, балки як тананд. Бинобар ин, он чиро, ки Худо ба ҳам пайваस्ताаст, одам набояд чудо кунад. Матто 19:5, 6.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ба ман боз ба эълони зуҳури аввали Масеҳ ишора карда шуд. Юҳанно бо рӯҳ ва қудрати Ильёс фиристода шуд, то роҳи Исоро муҳайё созад. Онҳое ки шаҳодати Юҳанноро рад карданд, аз таълимоти Исо ғайдае набурданд. Муҳолифати онҳо ба паёме, ки омадани Ӯро пешгӯӣ мекард, онҳоро дар чунин мавқеъ қарор дод, ки натавонистанд ба осонӣ қавитарин далелҳоро бипазиранд, ки Ӯ Масеҳ буд. Шайтон қасонеро, ки паёми Юҳанноро рад карданд, водор сохт, ки боз ҳам дуртар раванд, то Масеҳро рад намоянд ва маслуб кунанд. Бо ин кор онҳо худро дар ҷое қарор доданд, ки натавонистанд баракати рӯзи Панतिकостро қабул кунанд, ки он метавонист роҳи дохил

шудан ба муқаддасгоҳи осмониро ба онҳо биомӯзонад. Дарида шудани пардаи маъбад нишон дод, ки қурбониҳо ва ойинҳои яҳудиён дигар қабул карда нахоҳанд шуд. Қурбонии Бузург тақдир гардида буд ва пазируфта шуда буд, ва Рӯҳулқудс, ки дар рӯзи Панतिकост нозил шуд, андешаҳои шогирдонро аз муқаддасгоҳи заминӣ ба муқаддасгоҳи осмонӣ равона кард, ки дар он ҷо Исо бо хуни Худ ворид шуда буд, то манфиатҳои кафорати Худро бар шогирдонаш фуру резад. Аммо яҳудиён дар торикии комил боқӣ монданд. Онҳо тамоми нуреро, ки метавонистанд дар бораи нақшаи наҷот дошта бошанд, аз даст доданд ва ҳанӯз ҳам ба қурбониҳо ва ҳадияҳои бефоидаи худ таваккал мекарданд. Муқаддасгоҳи осмонӣ ҷойи муқаддасгоҳи заминиро гирифта буд, вале онҳо аз ин дигаргунӣ ҳеҷ донише надоштанд. Бинобар ин онҳо натавонистанд аз шафоати Масеҳ дар ҷойи муқаддас баҳра бардоранд.»

«Бисёре бо даҳшат ба рафтори яҳудиён дар рад кардан ва маслӯб сохтани Масеҳ менигаранд; ва ҳангоме ки таърихи бадрафтории шармандавор нисбат ба Ёро меҳонанд, гумон мекунанд, ки Ёро дӯст медоранд ва Ёро, чунон ки Петрус инкор кард, инкор намекарданд, ё, чунон ки яҳудиён карданд, маслӯб намесохтанд. Аммо Худое ки дилҳои ҳамаро меҳонад, он муҳаббатеро, ки онҳо даъво доштанд нисбат ба Исо эҳсос мекунанд, ба озмоиш овард. Тамоми осмон бо амиқтарин таваҷҷуҳ пазириши паёми фариштаи аввалро мушоҳида мекард. Вале бисёре, ки даъво мекарданд Исоро дӯст медоранд ва ҳангоми хондани достони салиб ашк мерехтанд, хабари хуши омадани Ёро масҳара карданд. Ба ҷойи он ки паёмо бо шодмонӣ бипазираанд, онро фиреб эълон намуданд. Онҳо касонеро, ки зуҳури Ёро дӯст медоштанд, нафрат карданд ва онҳоро аз калисоҳо берун ронданд. Касоне ки паёми аввалро рад карданд, наметавонистанд аз паёми дуҷум баҳра баранд; ҳамчунин аз нидои нисфи шаб низ баҳрае набурданд, ки мебоист онҳоро омода созад, то бо имон бо Исо ба муқаддастарин ҷои қудсгоҳи осмонӣ дохил шаванд. Ва бо рад кардани он ду паёми пешин, онҳо фаҳмиши худро он қадар тира кардаанд, ки ҳеҷ нуре дар паёми фариштаи сеюм, ки роҳи ворид шудан ба муқаддастарин ҷойро нишон медиҳад, дида наметавонанд. Ман дидам, ки ҳамон гуна ки яҳудиён Исоро маслӯб карданд, калисоҳои номӣ низ ин паёмҳоро маслӯб кардаанд, ва аз ин рӯ онҳо аз роҳи дохил шудан ба муқаддастарин ҷой ҳеҷ донише надоранд ва наметавонанд аз шафоати Исо дар он ҷо баҳрае бибаранд. Монанди яҳудиёне ки қурбониҳои бефоидаи худро тақдир мекарданд, онҳо низ дуоҳои бефоидаи худро ба он ҳучрае мебароранд, ки Исо онро тарк кардааст; ва Шайтон, ки аз ин фиреб хушнуд аст, симои динӣ ба худ мегирад ва зехни ин масеҳиёни эътирофиро ба сӯи худ мебарад, бо қудрати худ, аломатҳои худ ва мӯъҷизаҳои дурӯғини худ амал мекунад, то онҳоро дар доми худ маҳкам созад». Навиштаҳои Аввалин, 259–261.